

vené službě nebo byla v takové službě a výslužbě a má výslužné, bude drah. přídavek vyplácen ve výměře stanovené pro ovdovělé zaměstnance. Ježto jednotný drah. přídavek sám není v zákoně odstupňován dle rod. tříd, nemůže mít zákon v § 6 odst. 7 na zřeteli nic jiného, než že jednotlivé komponenty, z nichž jednotný drah. přídavek resultuje, jest u zaměstnanců tam uvedených vzíti v počet dle sazeb stanovených pro ovdovělé zaměstnance. Již z toho plyne, že stížnost není v právu, tvrdí-li, že jednotný drah. přídavek jest vypočítán dle výše drah. přídaveků, jak byly vypláceny do 1. ledna 1923.

Posuzuje daný případ s hledisek svrchu vytčených, dospěl nss k následujícím závěrům: Dle čl. IX § 1 zák. č. 541/19 činil drah. přídavek k platu 4608 Kč, dle IV. rod. třídy 3024 Kč, kdežto mimořádná a nouzová výpomoc dle zák. č. 214/20 pro ovdovělé se 3 dětmi činily každé 5640 Kč (12×470 Kč) čili dohromady $(3024 + 5640 + 5640) = 14.304$ Kč; činí tedy souhrn drah. přídaveků částku 14.304 Kč, od níž odečísti dlužno částky svrchu ad 1. a 2. zmíněné, t. j. $(3.444 - 3600)$ Kč, takže resultuje jednotný drah. přídavek $14.304 \text{ Kč} - 7077 = 7260$ Kč. Částka tato snížila se od 1. dubna 1923 o 20% a činí tedy 5808 Kč. Ježto i výměrem presidia vrch. soudu zem. z 25. listopadu 1926 byl jednotný drah. přídavek vyměřen od 1. ledna 1923 částkou 7260 Kč a od 1. dubna 1923 částkou 5808 Kč, nelze říci, že by nař. rozhodnutí, jímž cit. výměr I. stolice byl potvrzen, bylo v rozporu se zákonem.

Č. 7866.

Polovné právo. — Administrativné pokračovanie (Slovensko): * Za platnosti zákona č. 126/20 o župnom sriadeni nebol okresny výbor kompetentný rozhodovať o nárokoch podľa odst. 4 § 3 zák. čl. XX:1883 (uh. polovny zákon).

(Nález zo dňa 11. apríla 1929 č. 6579.)

V e c: Rudolf W. v G. (adv. Dr. Emil Patz z Prahy) proti župnému úradu v Bratislave o polovné právo.

V ý r o k: Napadnuté rozhodnutie zrušuje sa ako nezákonné.

D ô v o d y: Osvědčením datovaným v O. dňa 27. októbra 1914 svolila Elemérová L., aby sa za účelom prevádzania honebného práva spojil podľa ustanovenia odst. 3 § 2 zák. čl. XX:1883 jej statok v G. so susedným majetkom sť-ľa Rudolfa W. v chotári obce S. vo výmere asi 106 kat. jut. ležiacim. Obecné predstavenstvo obce S. v zasadnutí dňa 10. februára 1922 jednohlasne usnieslo sa, že neuznáva zápovedné právo na zmienený majetok sť-ľa Rudolfa W. v prichádzajúcom prenájomnom období. V dôsledku odvolania sť-ľovho hlavnoslužnovský úrad zrušil svrchu zmienené vynesenie obecného zastupiteľstva obce S. z dôvodov, že sť-ľov v chotári obce S. v jednom hone v rozsahu 106 kat. jut. ležiaci majetok bol za účelom voľného prevádzania poľovného

práva dl'a osvedčenia datovaného zo dňa 27. októbra 1914 spojený s majetkom Elemérovej L., k čomu bol majiteľ oprávnený podľa odst. 3 § 2 zák. čl. XX:1883. Ponevác odvolávateľ na tomto základe na svojom pozemku prevádzal poľovné právo a predloženým novým dňa 1. januára 1922 vydaným osvedčením dokázal, že pripojenie ešte trvá, muselo sa odvolaniu vyhovieť a napadnuté usnesenie zrušiť.

Obecné predstavenstvo obce S. v zasadnutí dňa 13. apríla 1925 poverilo obecnú radu, aby učinila potrebné kroky k uplatneniu práva obce na pripojenie zmieneného majetku sť-ľovho k poľovnému územiu obce podľa odst. 4 § 3 zák. čl. XX:1883, keďže tento majetok sť-ľov z troch stran obkľúčený je lesným majetkom obce. Pri tom výslovne zdôraznilo, že riešenie tejto otázky neznamená obnovu dosavadného pokračovania, lebo dosiaľ predmetom rozhodovania bolo spojenie podľa bodu 3 § 2 cit. zák.

Okresný výbor okresu šamorýnskeho rozhodnutím zo dňa 12. septembra 1925 odmietnul túto žiadosť obecného zastupiteľstva.

Župný úrad v Bratislave napadnutým rozhodnutím odvolaniu obecnej rady do svrchu zmieneného rozhodnutia okresného výboru vyhovel a so zrušením tohoto rozhodnutia vyslovil, že sť-ľ Rudolf W. je povinný poľovné právo svoje dať do prenájmu obci S., poľažne pronájomníkovi obecného poľovného práva. Uložil zároveň zainteresovaným stranám, aby vzhľadom na obnos ročného pronájomného ujednaly medzi sebou dohodu.

Majúc rozhodovať o sťažnosti do tohoto rozhodnutia podanej musel sa nss z úradnej povinnosti predne zaoberať otázkou, zda vec vyriešená bola predpísaným poradom inštančným a to inštanciami na túto vec kompetentnými. V tomto smere dospel však nss k tomuto záveru:

V danom sopre ide nesporne o domnelý nárok obce S. založený na ustanovenie odst. 4 § 3 zák. čl. XX:1883. Podľa posledného odst. tohoto § rozhodujú o sporných otázkach v prípade takomto vzešlých tie isté úrady, ktoré sú uvedené v poslednom odst. § 2 cit. zák., t. j. v prvej inštancii hlavnoslužnovský úrad (ide nesporno o malú obec), v druhej inštancii však župný úrad. V tomto právnom stavu nastala zmena zavedením župného sriadenia zákonom zo dňa 29. februára 1920 č. 126 Sb., podľa jehož § 6 odst. 2) lit. a) kompetencia služnovských úradov prešla na okresné úrady. Normy, ktorá by kompetenciu túto preniesla z okresných úradov na okresné výbory za účinnosti cit. zák. o župnom sriadení, nie je.

Ale vtedy okresný výbor nebol vôbec kompetentným rozhodovať ako inštancia v danom spore a učinil-li tak, bol jeho výrok sťažnosťou, pre ktorú nemohol nabyť právnej moci a založiť právnych účinkov. Keď tedy žal. úrad, majúc rozhodovať inštančne o odvolaní obce s-skej, k zmätočnosti tej neprihliadnul a rozhodnutie nižšej inštancie nezrušil, ale uvažoval o tom meritorne a vydal svoje meritorne rozhodnutie, aniž by tu bolo rozhodnutie vynesené kompetentnou inštanciou, odporuje postup ten zákonu a preto nutné bolo napadnuté rozhodnutie zrušiť ako nezákonné podľa § 7 zák. o ss.